

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

Bucatele prost cusute

as vrea sa imi creasca aripi,
ele m-ar purta departe, departe de aici,
unde va unde nu m-ai putea gasi.
nu ar conta-
se pare ca oricum nu te gandesti mult la mine.

as vrea sa imi imblanzesc genele,
astfel incat sa imi arate o scena perfecta.
dar imi deschid ochii stricati
si realizez ca lumea este perfecta poate in imperfectiunea ei.
poate ca eu trebuie sa ma schimb.

imi place sa fiu primul tau salut,
desi se pare ca nu mereu iti pasa.
uneori simt ca este singurul lucru care ne mai uneste.
vorbiti, ma privesti absent,
nu vad nimic in ochii tai
si nu aud nimic in vocea ta.
si apoi spun “adio”. nu am avut vreodata ceva. de pierdut.

a umbla pe pamant precum un contur gol nu pare atat de rusinos acum.
doar eu si fantomele ne mai alinam singuratatea.
ele imi canta o balada de alinare,
dar eu astept alte suntete de regasire.

sentimentele consuma atat de rau, incat ajungi incet un schelet de amintiri.
zi de zi, pagini zboara din mine,
se duc spre meleaguri trecute,
dar pe mine ma lasa simplu si gol.

am nevoie de ceva sa imi tina de cald.

degetele care inainte mangaiau rame, acum se plimba goale pe pietre reci.
cand nimic nu iti mai transmite caldura,
merge sa te minti singur.
as vrea sa mai pot plange, poate lacrimile m-ar face uman din nou.

zi de zi, ma gasesc in fata aceluiasi tablou.
asteptand un inger, sa ma trezeasca din acest cosmar.
dar in fiecare zi, o alta bucata din tine se preda razboiului nevazut.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

zi de zi, o alta parte zboara catre cer.
poate tu o vei primi cumva si vei stii ce sa faci cu ea.
mie corpul asta nu imi mai serveste la nimic.

cu ate vechi, incerc a mia oara sa recludesc ce era inainte,
dar descoper doar ca durerea a fost inlocuita de nepasare.
nu e vina mea,
asteptarea m-a suflat prost.

apusul e singura culoare care ma mai incalzeste.
nu poti decat sa zambesc prosteste.
un schelete care priveste catre soarele obosit.
cineva s-ar amuza privind...

amintirile puse laolalta ar face o carte prost conturata.
toate amintirile, toate gandurile, ar parea aruncate in gluma.
poate ca inima imi era odata dura,
si eram facut din fier la exterior,
dar inaintea eram subtire ca hartia
lacrimile m-au facut sa ruginesc.
hartia s-a rupt usor. m-am topit incet.

poate ca as vrea sa nu mai vizitez acel tablou.
insa blestem gandul si mintea imi zboara la altceva.
in curand, si ea va incepe sa se rupa in bucatele.
inima ar ramane atunci singura.
mi-ar surade, nu ar fi trista.
unde va acolo, va licari un gram de speranta in ea.
la simplu gand, la simpla posibilitate
ca ai prins toate acele bucati din mine.
si ca ma vei recladi intr-o zi.

stie atunci ca nu s-ar mai simti singura.

si de asta,
zi de zi,
vizitez acel tablou,
numit speranta.

creioanele tocite se strang usor pe podea

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

cate unul, cate unul.
Foile mototolite plang si ele,
inca una, inca una.
imi este frica sa ma uit la ele-
bucati de oglinda sparta,
imi reflecta esecurile,
incapabilitatea,

intr-un colt, pensule si acuarele aruncate.
de cand am uitat de ele?
praful se cerne,
peste zilele ce au trecut.
au ramas goale, iar nu le-am umplut cu nimic.

vina mea.

de cand sunt acolo?
singure,
am uitat ca nimeni nu le intelege.

stiti, voi semanati cu mine.
nimeni nu ne intelege.
numai noi ne putem vorbi.

haideti sa vorbim.

—

drumul trebuie pavat.
lumea il vrea pavat cu aur.
eu il vreau pavat cu sanse.
este gresit sa crezi ca se va schimba ceva?
pe mine ma doare, dar tac si nu zic nimic.
doare sa fi judecat drept un esec,
cand tot ce faci este sa ii contrazici uneori.
uita-te mai bine,
poate ochii mei nu sunt stricati.

sunt zile si zile,
cand soarele parca nu mai straluceste.
o noapte eterna de singuratate.
te gandesti
“pentru ce”?

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

de ce vrei atat bine pentru ceilalti, dar ei nu te inteleg?
de ce toti incearca sa iti lege mainile?
poate intr-o zi voi pava si eu un drum spre inimile lor.

imi plac multe lucruri.
pasiuni am mai multe decat gandurile.
dar oare la ce bun?
numai oglinda ma vede pictand.

inca o zi, inca o ora.
viata pare goala.
de ce sunt singurul care o vede un esec?
de ce nu ma pot bucura?
mai inchide ochii, poate te vei trezi altundeva.
dar nu intelegi.
eu nu vreau sa schimb lumea,
ci oamenii.

viata draga, eu iti scriu cu umilinta:
te rog, incetineste
uneori simt ca nu mai pot,
atunci cand ma prinzi intr-un uragan de actiuni,
intr-o panza de minciuni,
intr-un glob de neputinta.
sincer iti spun,
te rog uita-te la mine.
ti se pare ca sunt cladit din altceva decat sticla?
la urmatoarea adiere de vant, sa nu te mire daca ma sparg.
sincer iti spun,
eu incerc.
crede-ma, chiar incerc.
dar de multe ori, cad atat de tare,
incat simt ca nu ma mai pot ridica.
uita-te la mine si spune-mi:
ti se pare ca sunt un suflet tare?

nu mint cand iti spun-
de multe ori ma ridic. dar de multe ori imi ia mult.
pana imi ajustez iar pasii la drumul tau.
crede-ma cand iti zic:
de multe ori imi vine sa renunt.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

dar cand vad stele care cad si nu se mai ridica,
imi pun umil mainile pe fata; poate asa voi scapa de rusine.
ma transform intr-o umbra. dispar.
sunt doar eu cu mintea mea.

te chem.

da, poate ca vreau sa imi cer scuze.

viata draga, acum am realizat. . .
iti multumesc pentru ca iar m-ai crutat.
din mila, sau poate ca vrei sa faci ceva cu mine.
(nu conteaza, eu iti multumesc.)
de data asta, te rog altceva.

urmatoarea data, loveste-ma mai tare.
fii tu cea care ma vei suda.
te rog sa nu ai mila.
fa-o te rog pana cand vei stii ca nu ma mai pot sparge.
si atunci te voi lasa sa te odihnesti.
voi lua eu in mana haturile.

te voi lasa sa te odihnesti.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

Singur

frigul brusc imi trezeste mintea tulburata.
apa ce ma inconjoara imi spune o poveste familiara.
din ce in ce mai departe de suprafata, intunericul ma invaluieste incet,
tragandu-ma din ce in ce mai adanc.

disperarea s-ar putea citi pe buzele mele daca le-as putea deschide,
dar zbatandu-ma pentru aer, nu pot depune o litera.
insa curand vad ca nu exista nimic pentru care sa respir,
asa ca las cuvintele sa zboare.

“pustietate” nu a fost vreodata un cuvânt usor de pronunțat,
fiecare dintre silabele lui taindu-mi fiinta.
dar fiind inconjurat de un ocean de neputinta,
sunt usor modelat dupa conturul sau.

daca as fi fost o piatra, nu m-as fi scufundat atat de repede.
cuvinte, vise, frici, imi taie sforile una cate una.
inca o data, acel val urias ma va lua cu el.
mai priveste-mi fata pana sa ma inec.

linia orizontului se subtiaza cu fiecare clipa,
cu fiecare intrebare ce prevesteste sfarsitul.
greu sa iti deschizi ochii, cand tot ce vezi este intuneric,
greu sa mai sperii, cand esti prea obosit sa mai inoti.
o epava de oameni ce se chinuie sa respire-
cand am devenit ca ei?

rasuflari ce par cele din urma, fac luminile slabe sa straluceasca.
ochii mei nu au mai vazut demult asemenea fericire.
maini care ma imping din urma,
niciodata nu am simțit atata putere.

este greu sa vezi adancurile cu care te lupți,
mai greu sa le lasi in urma.
acel zbor catre cer, degetele tale tanjind dupa lumina,
pielea atinsa din nou de caldura-
nu ai vrea sa le dai drumul vreodata.
greutatea trecutului pare inspaimantatoare de sus,
dar ofera o noua lumina asupra custii ce te-a tinut captiv.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

adunandu-ti puterea, zbori din nou.
aripile iti cad, una cate una.
de data asta, te vei scufunda din nou,
dar resuflarea iti va ramane intacta.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

Pete

odata, eram un tablou frumos, pus intr-o rama simpla.
eram aproape gol,
dar macar eram curat.
ma uitam la cei din jurul meu,
ei erau toti colorati.
fericire, durere, intrebari,
-toti purtau cate un sentiment in ei.
numai eu eram gol.

intr-o zi, cineva m-a luat acasa.
eram bucuros.
m-am gandit:
“poate voi deveni si eu colorat!”
“ai puterea sa ma faci asa?”

drumul era lung, asteptarea si mai lunga.
la inceput, totul era o poveste.
sperantele mi s-au impletit cu realitatea.
eram iubit.
desigur, eram tot alb.
nu prea stiu de ce,
dar am inteles ca asa eram mai frumos.
asta e, nu le poti avea pe toate.

am fost atarnat pe un perete mazgalit.
eu eram oare un contrast...?
ma simteam strain.
nu mai eram deloc fericit.
celelalte tablouri nu ma priveau vreodata.
voiau oare sa ma izoleze?
“stapanul meu e colectionar”, am observat fara prea multa greutate.
nu prea imi pasa.
stiam ca eu eram special.

zile treceau, zile veneau.
speranta mea scadea.
putin. inca putin.
o picatura.
inca putin.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

dezastrul era aproape.
mereu am crezut ca asa miroase apocalipsa.

intr-o zi cu soare,
a trecut nervos pe langa mine.
eram si eu ingrijorat.
brusc, s-a oprit.
m-a apucat de hainele mele poleite-
o rama masiva.
era momentul sa plec?

m-am intors mai repede decat credeam,
dupa o ploaie de cuvinte precum “esti o gresala”,
sau “regret ca te am”.
a durut, ce pot zice.
singura fiinta care m-a vrut vreodata
si singura fiinta la care am tinut,
ma alunga precum un ban fara valoare.
m-a durut, ce pot zice.
sa nu pot riposta.
dar ce pot face?
sunt o necuvantatoare.
mereu am crezut ca m-a invatat sa iubesc,
ca mi-a dat un scop in viata.
ca mi-a dat un suflet.
acum inteleg insa ca vorbeam cu o oglinda in ceata.
nu avem un limbaj comun.
daca a auzit vreodata ceva, au fost litere si sunete goale.
doar de asta sunt capabil.
dar eu auzeam tot.
cuvinte dureroase.
credea ca sunt gloante oarbe?

mereu am vrut sa fiu si eu colorat.
de mic, mi-am zis ca vreau un suflet a carui frumusete sa ma coloreze.
am vrut si eu o emotie, am vrut sa fiu ceva.
pana la urma, stii, am ramas gol.
m-am intors la rama mea.
era invecchita.
dar nimic nu mai era la fel...

am vrut doar sa fiu colorat.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

mereu priveam prin bucatile de sticla imbinate cu peretii-
priveam tablourile din afara inchisorii.
o pensula talentata crea mereu un alt tablou.
o panza nesfarsita.
am vrut sa ii fiu discipol, sa ma invete acele taine.
sa imi dea macar un graunte de intelepciune.
pentru mine ar fi cantarit mult.
voiam doar sa spun o poveste.
dar poate ca e mai bine asa...
daca as fi acum colorat,
as spune doar o poveste trista.

si nu as vrea asta.

le las pe alte tablouri sa lumineze lumea.

poate ca intr-o zi,
ma va iubi si pe mine cineva.
si impreuna, ma va invata rabdator sa spun o poveste.
vom picta impreuna...

dar pana atunci,

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

Mai stralucește o dată

mereu m-am uitat la stele.
simteam ca ele ma inteleg.
sunt firave, nu judeca, sunt frumoase.
le-as incredinta lor toate secretele.

mereu am vrut sa fiu prieten bun cu stelele.
ele sunt asa frumoase.
ele sunt asa puternice.
strabat un cer intreg,
dar nu se sting,
nu se opresc.
as vrea sa am si eu atata energie.
sa strabat cerul pana dispar.
stiu ca inca nu pot.
deocamdata,
ma multumesc sa privesc.

vreau si eu sa fiu o stea.
stelele sunt magice, nu?
daca as fi o stea, asta as face prima oara.
as indeplinii dorinte.
uite:
una pentru tine, si una pentru tine...
as face o galaxie fericita.
lasa-ma pe mine,
nu ma vezi ca stralucesc?
eu sunt deja fericit.

oamenii cauta stelele noaptea,
dar ei nu le cunosc prea bine...
as vrea sa le zic
despre stele.
cum ele mereu apar ziua.
iar noaptea, doar praful din urma lor mai stralucește plapand.
le place sa pacaleasca.
(nu le putem condamna...),
dar apoi imi aduc aminte ca ele au incredere doar in mine.

imi pare rau.
poate altadata.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

din vechime se cunoaste
ca stelele se vad noaptea.
eu va contrazic, si zic:
“nu-i asa”.
“stelele sunt prea stralucitoare pentru a fi vazute ziua”.
imi pare rau,
dar cu stiinta nu se rezolva nimic.
eu stiu secretul.
dar mi l-au incredintat doar mie.

mereu fugeam ca sa raman singur.
lasam totul in urma, si ramaneam cu stelele.
ele erau frumoase, tacute, intelegatoare.
lumina lor ma mangaia.
aratam ca un nebun- privind stelele ziua.
dar ce imi pasa mie?
ele erau totul.

si mergeam, tinandu-le de mana:
eu si stelele mele.
lumea credea ca sunt nebun,
ce-mi pasa mie?

la ani lumina departare,
se afla suferinta mea.
dar ea avea sa vina
calare pe o supernova.

eram fericit.
eu cu stelele mele.
si nu ma gandeam ca ochii mi-au fost arsi,
privindu-le atata timp stralucirea.
orbitele imi erau acum incolore,
eram o papusa oarba.
am ratat racheta ce ma avertiza.

mereu am zis ca vreau sa iubesc pe cineva cum iubeam stelele.
si asa, steaua mea a devenit un om.
pacat insa ca pot picta tabloul,
dar rama nu o pot schimba.

Panduru Amina Iuliana
Colegiul National „Mihai Viteazul”
profesor Ion Duna

eu ti-am dat tie magie,
dar pentru tine nu a fost nimic.

a durut, sa stii.
sa imi scutur praful de stele de pe gene,
si sa vad adevarul.
da, straluceai precum o stea.

dar straluceai pentru altcineva.

hai sa ne rupem lanturile,
sa ne mutam pe planete diferite.
o gaura neagra daca m-ar inghiti,
tot te-as vedea stralucind.
e vina mea.
ce pot sa fac?
eu te-am facut sa stralucesti.

cred ca tot ce mai ramane de facut este sa imi iau o pereche noua de ochi.
sper ca de data asta sa nu ii mai ard.